

Sygn. akt II K 485/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Tworek

Protokolant: sekr. sąd. Lidia Buk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wieluniu I. P.

po rozpoznaniu w dniu 05 grudnia 2016 roku na rozprawie

sprawy **P. J.**, syna J. i U. z domu K., urodzonego w dniu (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w okresie czasu od 12 do 16 maja 2016 roku w miejscowości C., gm. C., woj. (...) działając w ramach prowadzonej przez siebie firmy (...), (...) podejmując zlecenie dotyczące transportu przesyłki przywłaszczył powierzone sobie mienie ruchome w postaci środków pieniężnych w kwocie 800 Euro oraz torby z artykułami spożywczymi i odzieżą powodując straty w wysokości 3 500 złotych na szkodę adresata przesyłki A. O. (1),

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

1. oskarżonego **P. J.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **P. J.** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. O. (1) kwoty 3350 (trzy tysiące trzysta pięćdziesiąt) złotych;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu.

Sygn. akt VI K 485/16

UZASADNIENIE

Oskarżony P. J. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą J. J. (2) (...) w C. w ramach której zajmuje się m.in. przewozem przesyłek międzynarodowych. Jest to firma jednoosobowa.

(dowody: zeznania pokrzywdzonej A. O. k. 162v-163v w zw z k. 73v, k. 77v-78, 130v, zeznania świadka L. N. k. 164 w zw z k. 70v-71, wydruk (...) k. 11-112)

Oskarżony w okresie od 26 marca 2016 roku do dnia 13 sierpnia 2016 roku odbywał karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 16 listopada 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 373/12 za przestępstwo z art. 292 § 2 k.k.

(dowody: odpis wyroku w sprawie II K 373/12 k. 128-128v)

W dniu 11 maja 2016 roku przebywający na terenie Niemiec w miejscowości T. L. N. (2) postanowił przesłać paczkę swojej konkubinie A. O. (1) mieszkającej w miejscowości K.. W paczce tej znajdowały się pieniądze w kwocie 800 euro oraz torba podróżna, a w niej butelka wódki o smaku truskawkowym, butelka wina (...), podwójna paczka paluszków dwie paczki orzeszków ziemnych, paczka żelków (...), opakowanie tabletek (...) H., a także dwie koszulki – jedna koloru seledynowego, a druga szara. Wartość całej paczki wynosiła 3500 złotych.

(dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 133, zeznania pokrzywdzonej A. O. k. 162v-163v w zw z k. 73v, k. 77v-78, 130v, zeznania świadka J. D. k. 163v w zw. z k. 90v-91, zeznania świadka S. N. k. 164 w zw z k. 119v, zeznania świadka L. N. k. 164 w zw z k. 70v-71, protokół przeszukania osoby k. 11-13, protokół przeszukania pomieszczeń k. 14-15, protokół oględzin rzeczy k. 31-32)

L. N. (2) za pośrednictwem Internetu wyszukał firmę, która może dostarczyć paczkę pod wskazany przez niego adres. Tą firmą była J. J. (2) (...) w C.. L. N. (2) zadzwonił pod podany na stronie internetowej numer telefonu. Telefon odebrał oskarżony P. J., który potwierdził, że może przyjąć zlecenie dostarczenia przesyłki pod wskazany adres. Koszt dostarczenia paczki wynosić miał 30 euro, płatne do rąk kierowcy, który zgłosi się po odbiór paczki od nadawcy, z czego 5 euro miało podlegać zwrotowi adresatowi przesyłki po jej doręczeniu pod wskazany adres, tj. A. O. (1). L. N. (2) przystał na te warunki. Jeszcze tego samego dnia przesłał na ten sam numer telefonu swoje dane adresowe oraz dane adresowe A. O. (1).

(dowody: zeznania pokrzywdzonej A. O. k. 162v-163v w zw z k. 73v, k. 77v-78, 130v, zeznania świadka L. N. k. 164 w zw z k. 70v-71)

Po przyjęciu zlecenia w dniu 11 maja 2016 roku w godzinach przedpołudniowych P. J. skontaktował się telefonicznie z J. D. (2) właścicielem firmy przewozowej (...) z siedzibą w miejscowości S.. Przedstawił się jako P. i oświadczył J. D. (2), że korzystał już z jego usług. Zapytał właściciela firmy (...) czy może on przewieźć paczkę z Niemiec w okolice C. bądź Z. – dokładny adres, pod który przesyłka miała trafić, oskarżony miał przesłać w drodze wiadomości SMS, jak już będzie wiedział gdzie paczkę dostarczyć. Wiadomość taką oskarżony przesłał na telefon firmowy EURO BUS i wskazał w niej, że paczka ma być dostarczona pod adres C. 24a. Odbiór paczki od nadawcy L. N. (2) i jej przewóz pod adres C. 24a J. D. (2) polecił kierowcy S. N. (2).

(dowody: wydruk wiadomości SMS przesłanej przez oskarżonego do firmy (...) k. 34, wyjaśnienia oskarżonego k. 133, zeznania świadka J. D. k. 163v w zw. z k. 90v-91, zeznania świadka S. N. k. 164 w zw z k. 119v)

S. N. (2) około godziny 20.00 tego samego dnia udał się pod wskazany adres w Niemczech, żeby odebrać paczkę. L. N. (2) przekazał mu kopertę z pieniędzmi w kwocie 800 euro oraz torbę podróżną, w której znajdowały się wymienione wyżej artykuły spożywcze i odzież. S. N. (2) w obecności L. N. (2) przeliczył pieniądze, po czym zakleił kopertę. W godzinach rannych 12 maja 2016 roku S. N. (2) dotarł do miejscowości C.. Wcześniej na telefon firmowy otrzymał wiadomość SMS, że przesyłkę odbierze mężczyzna o imieniu P., który nie może wyjść z domu i prosi, żeby przed dostarczeniem przesyłki do niego zadzwonić. S. N. (2) na 10 minut przed dotarciem do celu zadzwonił na wskazany numer telefonu, poinformował o terminie przyjazdu z przesyłką i poprosił o wskazówki ułatwiające mu znalezienie właściwego adresu. Oskarżony poprosił S. N. (2), aby ten przyniósł mu paczkę do domu. Po dotarciu pod właściwy adres S. N. (2) udał się zgodnie z życzeniem oskarżonego do jego domu. Drzwi otworzył mu starszy mężczyzna, który nie był zorientowany o co chodzi i zawołał oskarżonego. Oskarżony pojawił się w przedsionku i odebrał przesyłkę, tj. kopertę z pieniędzmi i torbę. W obecności S. N. (2) oskarżony przeliczył pieniądze – w kopercie było 800 euro, nie miał żadnych zastrzeżeń co do stanu przesyłki.

(dowody: zeznania świadka J. D. k. 163v w zw. z k. 90v-91, zeznania świadka S. N. k. 164 w zw z k. 119v, zeznania świadka L. N. k. 164 w zw z k. 70v-71)

L. N. (2) poinformował adresatkę przesyłki A. O. (1), że jej przewóz zlecił firmie (...) i podał jej telefon kontaktowy do tej firmy. A. O. (1) skontaktowała się z oskarżonym. Oskarżony przyznał, że paczka trafiła do jego firmy – torba znajduje

się w siedzibie firmy, a kopertę z pieniędzmi przekazał komuś, kto ma ją dostarczyć pod jej adres. Ponieważ koperta z pieniędzmi nie dotarła do pokrzywdzonej, A. O. (1) po raz kolejny skontaktowała się z oskarżonym. Oskarżony powiedział jej, że przekazał pieniądze swojemu szefowi i ten miał ją jej doręczyć, ale pieniądze zostały w biurze. Podczas kolejnej rozmowy telefonicznej oskarżony oświadczył pokrzywdzonej, że szef udał się na ryby i dlatego nie może doręczyć jej tych pieniędzy, ale na pewno uczyni to w poniedziałek 16 maja 2016 o godzinie 8.00 rano. Kiedy w dniu 16 maja 2016 roku pieniądze nie dotarły do A. O. (1), pokrzywdzona po raz kolejny zatelefonowała do oskarżonego. Oskarżony przesłał jej wiadomość SMS, w której wskazał, że nie może z nią rozmawiać, bo jest w pracy i polecił jej oczekiwać na telefon od mężczyzny, który te pieniądze miał jej dostarczyć. Oskarżony podał A. O. (1) numer telefonu osoby, której przekazał kopertę z pieniędzmi, jednakże kiedy pokrzywdzona próbowała zadzwonić się pod wskazany numer telefonu, telefon ten był nieaktywny. Podczas dalszych rozmów z pokrzywdzoną i wymiany wiadomości SMS oskarżony oświadczył pokrzywdzonej, że ma podpisaną umowę z firmą o nazwie (...) i to tej firmie zlecił doręczenie jej przesyłki, na co miał mieć odpowiednie dokumenty. Oskarżony nie okazał pokrzywdzonej tych dokumentów, nie przekazał jej także żadnych danych adresowych ani kontaktowych do firmy (...). Pokrzywdzona mimo licznych ponagleń oskarżonego o dostarczenie jej paczki nie otrzymała przesyłki i zdecydowała się złożyć zawiadomienie na policji. Wcześniej skontaktowała się również ze swoim konkubentem L. N. (2), którego poinformowała o tym, że nie otrzymała przesyłki. L. N. (2) zadzwonił do oskarżonego. Oskarżony potwierdził, że odebrał paczkę. Tłumaczył, że przesyłka nie została dostarczona, ponieważ jest u szefa, który jest na rybach. Zapewnił L. N. (2), że zostanie ona dostarczona A. O. (1) w poniedziałek. Dopytywał, czy A. O. (1) zgłosiła sprawę na policję.

(dowody: protokół przeszukania osoby k. 11-13, protokół przeszukania pomieszczeń k. 14-15, protokół oględzin rzeczy k. 31-32, protokół oględzin rzeczy k. 93-94, wydruki korespondencji SMS-owej prowadzonej pomiędzy pokrzywdzoną i oskarżonym k. 35-68, wyjaśnienia oskarżonego k. 133, zeznania pokrzywdzonej A. O. k. 162v-163v w zw z k. 73v, k. 77v-78, 130v, zeznania świadka L. N. k. 164 w zw z k. 70v-71, wydruk ze strony internetowej firmy (...) w K. k. 109-110)

Oskarżony P. J. ma 30 lat. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem elektrykiem. Prowadzi własną działalność gospodarczą pod nazwą J. J. (2) (...) z siedzibą w C., z której uzyskuje dochód w wysokości około 3000 złotych miesięcznie. Nie posiada majątku znaczniejszej wartości. Jest kawalerem, nie posiada dzieci. Był karany za przestępstwa. Jest zdrowy, nie był leczony psychiatrycznie, psychologicznie, neurologicznie, ani odwykowo.

(protokół przesłuchania podejrzanego k. 116-116v, k. 132-132v, karta karna k. 123-124, odpis wyroku k. 126-127, k. 128-128v)

Oskarżony P. J. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. tego, że przywłaszczył przesyłkę adresowaną do A. O. (1) i odmówił złożenia dalszych wyjaśnień.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd dysponował wyjaśnieniami oskarżonego, w których przyznał się on do przywłaszczenia przesyłki adresowanej do A. O. (1), zeznaniami pokrzywdzonej A. O. (1), zeznaniami świadków L. N. (2), J. D. (2) i S. N. (2), a także nieosobowym materiałem dowodowym w postaci wydruków korespondencji SMS-owej prowadzonej pomiędzy pokrzywdzoną i oskarżonym, wydruku wiadomości SMS przesłanej przez oskarżonego do firmy (...), kartą karną oskarżonego i odpisami wydanych przeciwko niemu wyroków.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowody, zarówno osobowy, jak i nieosobowy, jest w pełni wiarygodny. Brak jest podstaw, aby kwestionować zeznania pokrzywdzonej A. O. (1) oraz zeznania świadków L. N. (2), J. D. (2) i S. N. (2), które w pełni ze sobą korespondują i wzajemnie się uzupełniają, są konsekwentne, logiczne i wewnętrznie spójne. Po zestawieniu relacji wyżej wymienionych osób wyłania się składy obraz zdarzeń, jakie miały miejsce od chwili powzięcia przez L. N. (2) zamiaru przesłania paczki A. O. (1), poprzez okoliczności dotyczące przyjęcia przez oskarżonego P. J. zlecenia przewozu paczki i jej dostarczenia pod adres pokrzywdzonej, przewozu paczki przez firmę (...) i jej doręczenia do miejsca zamieszkania oskarżonego, aż do prób odzyskania przez A. O. (1) powierzonej oskarżonemu przesyłki i złożenia przez nią zawiadomienia na policji o popełnieniu przestępstwa. Zeznania świadków, w szczególności pokrzywdzonej A. O. (1), dodatkowo znajdują także potwierdzenie w wydrukach korespondencji SMS-owej prowadzonej pomiędzy pokrzywdzoną i oskarżonym oraz wydruku wiadomości SMS przesłanej przez

oskarżonego do firmy (...). Sąd nie dopatrył się w zeznaniach świadków żadnych sprzeczności, które osłabiałaby wiarygodność ich relacji.

W świetle zeznań świadków i nieosobowego materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy nie budzą wątpliwości także wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Nie ma też podstaw, aby podważać wiarygodność nieosobowego materiału dowodowego w postaci wydruków korespondencji SMS-owej prowadzonej pomiędzy pokrzywdzoną i oskarżonym oraz wydruku wiadomości SMS przesłanej przez oskarżonego do firmy (...), które przez żadną ze stron nie były kwestionowane oraz dokumentów w postaci protokołu przeszukania osoby oskarżonego i jego pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych, karty karnej i odpisów wyroków wydanych przeciwko oskarżonemu, sporządzonych przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji, co do których strony postępowania także nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń.

Oskarżony P. J. stanął pod zarzutem tego, że w okresie czasu od 12 do 16 maja 2016 roku w miejscowości C., gm. C., woj. (...) działając w ramach prowadzonej przez siebie firmy (...), (...) podejmując zlecenie dotyczące transportu przesyłki przywłaszczył powierzone sobie mienie ruchome w postaci środków pieniężnych w kwocie 800 euro oraz torby z artykułami spożywczymi i odzieżą powodując straty w wysokości 3 500 złotych na szkodę adresata przesyłki A. O. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowody daje podstawy do przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. dopuszcza się ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu cudzą rzecz ruchomą.

Jest to przestępstwo powszechne, stanowiące typ kwalifikowany przestępstwa przywłaszczenia stypizowanego w art. 284 § 1 k.k., zwane też sprzeniewierzeniem, ze względu na nadużycie zaufania związane z uzurpacją władztwa nad danym przedmiotem, który uzurpatorowi został powierzony przez właściciela lub posiadacza. Przedmiotem czynu z art. 284 § 2 może być wyłącznie rzecz ruchoma. Powierzenie rzeczy polega na przekazaniu władztwa nad tą rzeczą z zastrzeżeniem jej zwrotu. Zachowanie sprawcy polega na przywłaszczeniu powierzonej mu cudzej rzeczy, a więc rozporządzeniu nią przez włączenie do majątku swego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób stanu posiadania swojego lub innej osoby, bądź też innego postąpienia z rzeczą jak właściciel. Nie występuje tu element zaboru, ponieważ przedmiot tego przestępstwa znajduje się już w posiadaniu sprawcy po tym jak został mu powierzony przez osobę uprawnioną do rozporządzania rzeczą. Jest to przestępstwo materialne, którego można się dopuścić zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie (np. poprzez odmowę zwrotu rzeczy właścicielowi). Strona podmiotowa tego przestępstwa polega na umyślności wyłącznie w formie zamiaru bezpośredniego, ponieważ charakteryzuje je szczególne ukierunkowanie sprawcy (dolus coloratus) - zamiar postąpienia przez sprawcę z rzeczą jak właściciel. Innymi słowy, zachowaniu sprawcy musi towarzyszyć tzw. animus rem sibi habendi, czyli zamiar zatrzymania rzeczy dla siebie bez żadnego tytułu prawnego. Świadomość powierzenia rzeczy sprawcy w określonym celu, np. do używania, przechowania itp., w tym w szczególności świadomość, że rzecz nie została przekazana sprawcy do swobodnego dysponowania, stanowi element kwalifikujący przywłaszczenie. Sprawca, dokonując przywłaszczenia rzeczy, godzi także, obok zamachu na prawa do rzeczy, w szczególny stosunek zaufania, jakim powierzający go obdarza. Dla ustalenia znamion strony podmiotowej niezbędne jest wykazanie, iż sprawca, postępując z rzeczą w sposób sprzeczny z uzgodnieniami poczynionymi z właścicielem, działał w celu włączenia rzeczy do swojego majątku i definitywnego pozbawienia osoby uprawnionej jej własności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 6 czerwca 2013 r., II AKa 38/13, (...) Prawnej LEX nr 1322041).

Zdaniem Sądu oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k. zarówno przedmiotowe, jak i podmiotowe. Niewątpliwie bowiem przesyłka, która znalazła się w posiadaniu oskarżonego była rzeczą ruchomą i była dla oskarżonego rzeczą cudzą, której posiadanie zostało na niego przeniesione tylko i wyłącznie w celu przekazania jej osobie uprawnionej. Przedmiotowa przesyłka znalazła się więc u oskarżonego na skutek czynności faktycznej polegającej na czasowym przekazaniu mu jej posiadania celem wykonania zlecenia dostarczenia tej przesyłki adresatowi. W kategoriach cywilistycznych jest to szczególny rodzaj posiadania zwany

dzierżeniem dający bardzo wąskie, ściśle skonkretyzowane uprawnienia do rzeczy. Ani L. N. (2), ani A. O. (1) nie rozporządzili w żaden sposób tą rzeczą na rzecz oskarżonego, którego zadanie sprowadzało się tylko i wyłącznie do jej przewiezienia z terenu Niemiec do Polski i doręczenia jej pod wskazany adres, a zatem w rozumieniu art. 284 § 2 k.k. powierzyli tą przesyłkę oskarżonemu. W świetle zebranych w sprawie dowodów niewątpliwym pozostaje również to, że oskarżony dokonał przywłaszczenia tejże powierzonej mu paczki i uczynił to w sposób w pełni świadomy, działając z zamiarem bezpośrednim, który w pełnej jaskrawości ukazuje się w szczególności w odniesieniu do znajdujących się w przesyłce pieniędzy. Oskarżony przyjął na siebie zlecenie przewozu i dostarczenia przesyłki adresatowi, pomimo tego, że nie miał możliwości osobistego jego wykonania z uwagi na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego połączone z zakazem opuszczania wyznaczonego miejsca pobytu – oskarżony nie miał nawet takiej możliwości, aby wyjść przed dom po odbiór paczki przywiezionej przez pracownika firmy (...). Oczywiście to, że oskarżony posłużył się do przewozu paczki inną firmą, nie jest jeszcze niczym złym, nawet jeśli nie uprzedził o tym zlecającego L. N. (2). Gdyby jednak oskarżony miał wolę dostarczenia przesyłki do adresatki A. O. (1) zupełnie niezrozumiałe i nielogiczne jest jego dalsze zachowanie. Po pierwsze, nie znajduje logicznych powodów to, dlaczego oskarżony mając świadomość braku możliwości opuszczenia domu polecił firmie (...) przewiezienie przesyłki pod swój adres zamieszkania, zamiast bezpośrednio do pokrzywdzonej. Po drugie, dlaczego oskarżony pomimo wielokrotnych i coraz bardziej stanowczych ponagień pokrzywdzonej o dostarczenie jej paczki nie czynił żadnych konkretnych starań o to, aby znaleźć osobę, która przekazałaby przesyłkę adresatce. Nie są bowiem wiarygodne przekazywane pokrzywdzonej w rozmowach telefonicznych i wiadomościach SMS przez oskarżonego informacje, jakoby oskarżony przekazał kopertę z pieniędzmi jakiejś innej osobie czy firmie celem dostarczenia jej A. O. (1). Po raz kolejny niezrozumiałym jest i sprzecznym z jakimikolwiek zasadami logicznego rozumowania to dlaczego oskarżony miałby polecić innej osobie przekazanie pokrzywdzonej wyłącznie koperty z pieniędzmi jednocześnie pozostawiając u siebie pozostałą część przesyłki w postaci torby z artykułami spożywczymi i odzieżą. Chcąc doręczyć pokrzywdzonej resztę paczki oskarżony musiałby po raz kolejny zwracać się do jakiejś osoby trzeciej z prośbą o przekazanie jej adresatce, ewentualnie po raz kolejny polecać innej osobie czy firmie dostarczenie przesyłki ponosząc dodatkowe koszty. To zdaniem Sądu jednoznacznie pokazuje, że oskarżony od początku działał z zamiarem przywłaszczenia sobie powierzonych mu rzeczy, a w szczególności powierzonych mu pieniędzy i nie miał zamiaru wywiązania się z przyjętego zlecenia doręczenia przesyłki pokrzywdzonej A. O. (1). Wskazuje na to również zachowanie oskarżonego w kontaktach z pokrzywdzoną, kiedy to wyszukiwał coraz to bardziej absurdalne powody, dla których przesyłka nie może być jej dostarczona i zwoził pokrzywdzoną obietnicami rychłego przekazania pieniędzy.

Wina oskarżonego, w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości. Oskarżony miał możliwość zachowania się zgodnie z prawem, ponieważ bezprawność czynu była rozpoznawalna. Oskarżony w sposób w pełni świadomy zdecydował się na działanie niezgodne z prawem. Nie zachodziła przy tym żadna szczególna sytuacja motywacyjna po stronie oskarżonego, która wyłączałaby jego winę. Oskarżony miał zdolność rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem, ani nie pozostawał w błędzie co do okoliczności stanowiących znamiona czynów.

Jednocześnie społeczna szkodliwość czynu jakiego dopuścił się oskarżony, zdaniem Sądu, jest na tyle wysoka, że osiąga stopień większy niż znikomy.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności uznać należy, iż popełniony przez oskarżonego P. J. czyn, jako czyn karalny, karygodny i zawiniony, stanowi przestępstwo.

Mając na względzie całokształt okoliczności sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu P. J. za przypisany mu czyn karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę, na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, przejawiający się w sposobie działania sprawcy. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, z dużą pewnością siebie i motywacją sprowadzającą się do osiągnięcia nienależnej mu korzyści majątkowej. O znacznym stopniu społecznej szkodliwości świadczy także rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego. W przedmiotowej sprawie dobrem prawnym, w które oskarżony godził swoim zachowaniem jest mienie, jako jedno z podstawowych dóbr osoby fizycznej pozostających pod ochroną prawną.

Istotny wpływ na wymiar kary miał stopień winy oskarżonego, który Sąd ocenił jako wysoki. Oskarżony jest człowiekiem dorosłym, poczytalnym, w pełni dojrzałym. Zasób wiedzy i doświadczenia życiowego wskazuje, że dokonując przestępstwa miał pełną świadomość bezprawności swojego zachowania. Brak jest w sprawie jakichkolwiek pozapersonalnych nacisków zmniejszających wymagalność zachowania się zgodnego z prawem.

Wymierzając oskarżonemu P. J. karę za przypisane mu przestępstwo Sąd, jako istotne okoliczności obciążające poczytał również uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym również za przestępstwa przeciwko mieniu oraz fakt, iż przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się w czasie, gdy odbywał karę pozbawienia wolności w innej sprawie w systemie dozoru elektronicznego.

Na korzyść oskarżonego Sąd zaliczył okoliczność, że oskarżony przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, a także fakt, iż wartość szkody wyrządzonej przez oskarżonego nie była zbyt wysoka.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności Sąd uznał, że karą adekwatną do popełnionego przez oskarżonego czynu będzie kara 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Ustalając rodzaj i wymiar kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd rozważał możliwość wymierzenia oskarżonemu kary jaka początkowo zaproponowana została przez oskarżyciela publicznego we wniosku o skazanie go bez przeprowadzania rozprawy złożonego w trybie art. 335 § 2 k.p.k. Mając jednak na względzie okoliczności sprawy, które powyżej opisane zostały jako okoliczności wpływające obciążająco na wymiar kary, Sąd uznał, że skorzystanie z możliwości jaką daje przepis art. 37 a k.k. i orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszego rodzaju niż ta ustawowo przewidziana za tego rodzaju czyn, byłoby dla oskarżonego nieuzasadnionym dobrodziejstwem. W szczególności tego rodzaju rozwiązaniu sprzeciwia się postawa samego oskarżonego. Oskarżony był już wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu, także na kary pozbawienia wolności, które orzekane były z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Mimo to dopuszczał się kolejnych przestępstw, co spowodowało zarządzenie wykonania warunkowo zawieszonych kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Wieluniu wyrokiem z dnia 16 listopada 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 373/12 za przestępstwo z art. 292 § 2 k.k. Takie zachowanie wskazuje na ignorowanie przez oskarżonego zarówno porządku prawnego, jak i zapadłych wobec niego orzeczeń, jak również świadczy o braku skuteczności wcześniej wymierzonych kar grzywny i kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Najbardziej jednak jaskrawym przejawem zupełnego lekceważenia przez oskarżonego norm prawnych i zapadłych wobec niego wyroków jest to, że przypisanego oskarżonemu czynu dopuścił się w czasie, gdy wykonywał karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie. Ta okoliczność wyłącza możliwość postawienia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego i skłania do zastosowania wobec niego najdalej idącej sankcji w postaci bezwzględnego pozbawienia wolności. Inną kwestią jest to, że wobec uprzednich skazań na karę pozbawienia wolności aktualnych w chwili popełnienia przez oskarżonego czynu stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania, wobec oskarżonego wyłączona była możliwość orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł nadto wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. O. (1) kwoty 3350 złotych. Biorąc pod uwagę wysokość kwoty przywłaszczonej przez oskarżonego w przeliczeniu na złote polskie po kursie euro obowiązującym w chwili popełnienia przestępstwa przez oskarżonego oraz wartość nieodzyskanej przez pokrzywdzoną butelki wina, Sąd uznał, że zgłoszona przez pokrzywdzoną kwota jakiej żąda tytułem naprawienia szkody nie jest wygórowana i odpowiada rzeczywiście poniesionej przez nią stracie. Oskarżony tej kwoty w żaden sposób nie kwestionował, godząc się na rekompensatę szkody pokrzywdzonej w tej właśnie wysokości.

W oparciu o art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe. Na koszty te złożyły się opłata od wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności (art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tekst jedn. Dz.U. z 1983r. Nr. 49 poz. 223 z późn. zm.) w kwocie 120 złotych, oraz poniesione w toku postępowania wydatki związane z uzyskaniem danych o karalności oskarżonego w wysokości 30 złotych oraz ryczałtem z tytułu doręczeń w postępowaniu przygotowawczym i sądowym.